Petr Skalka, 9 let, ZŠ 5. května

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
Rožnov pod Radhoštěm

Město v mých očích

aneb O poklad strýca Juráša

Almanach nejen dětských literárních prací

2008

Město v mých očích

aneb O poklad strýca Juráša

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
Rožnov pod Radhoštěm

Vydáno v rámci projektu Městské knihovny
Rožnov pod Radhoštěm „Město v mých očích“ za finanční
podpory Ministerstva kultury ČR, Knihovna 21. století
a finanční podpory Zlínského kraje.

Zlínský kraj

Redakce: Ilona Kroupová, Božena Zajícová,
Jana Hradilová a Jarmila Smejkalová – členka
projektu Město v mé paměti
Práce nebyly stylisticky upravovány.

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace, Bezručova 519,
756 61 Rožnov p. R., tel.: 571 654 747,
e-mail: knihovna@knir.cz, www.knir.cz

Grafická úprava: Jakub Sobotka
Tisk: ???
Náklad: 250 výtisků
Vydání první

Kresba na obálce: Veronika Kubincová

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
Rožnov pod Radhoštěm

Město v mých očích

aneb O poklad strýca Juráša

Almanach nejen dětských literárních prací
2008

Veronika Kubincová, 8 let, ZŠ 5. května

Kolika očima město, ve kterém žijeme, nazíráme, tolika podob nabývá. A je příjemné číst si o těchto podobách, které přecházejí od ryzí reality ve snová vidění.

V letošním roce jsme v literárně-výtvarné soutěži O poklad strýca Juráša zvolili téma Město v mých očích a nechali jsme fantazii dětí naprosto volný prostor. A výsledek je odzbrojující. Jako když si přiložíte k oku krasohled a zvolna jím otáčíte. Jsou to stále stejné korálky a sklíčka a přitom… pokaždé jiný výsledek.

V almanachu mají své místo i dvě povídky autorů věku seniorského, kteří se v rámci projektu Město v mé paměti snaží zachytit naše město ve svých vzpomínkách. Snažíme se tak postavit most mezi představami dětí a vzpomínkami babiček a dědů.

Jak se nám to zdařilo? Nuže, posuď sám, čtenáři.

Pavel Zajíc

Veronika Surá, 9 let, ZŠ 5. května

Rožnov pod Radhoštěm

POEZIE

I. kategorie

Veronika Surá, 3. B, ZŠ 5. května, Rožnov p. R.

Rožnov je město pod horou Radhošť,
z toho, že bydlím v něm, mám velkou radost.

Když ráno slunce vychází,
pozlatí horu i údolí, kde město se nachází.

Na náměstí je radnice i domy jiné stojí,
poblíž je kostel s rožnovskými hodinami, co tak smutně bijí.

I když už známé lázně nejsou v Rožnově,
Valašské muzeum v přírodě proslavuje město znovu světově.

Všude jsou lesy, parky a spousta zeleně,
městem řeka Bečva protéká zasněně.

Děti se rády procházejí kolem řeky,
a házejí kačenkám zbytky rohlíků a veky.

Z náměstí přes lávku, za cestou je historická budova,
je pěkná, záhadná a vypadá jako nová.

Je to městská knihovna, kde mají spoustu krásných knih,
chodím tam velmi ráda, půjčuji si je a čtu si v nich.

Když knihu dočtu, že příběh skončil, chvíli smutná jsem,
pak znovu do knihovny běžím, půjčit další s jiným příběhem.

Patrik Beránek,
11 let, ZŠ Pod Skalkou

Pozvánka

POEZIE

Kamila Cermanová, 5. B, ZŠ 5. května

II. kategorie

Ahoj moje kamarádko
prázdniny jsou zakrátko,
chci tě k nám pozvat,
napíšu ti, co můžeš poznat.

Naučnou stezkou se projdeme,
k zřícenině Hradisko dojdeme,
k nám do kina půjdeme,
na koupaliště nezapomeneme.

Do muzea půjdeme s průvodkyní,
poví nám, co nevědí jiní,
všechno, co se dovíme
ve škole pak povíme.

Kočárem s koníkem pojedeme,
od muzea se dostaneme,
na Černou horu vyšplháme
a na město shora se podíváme.

Na blízké hoře Radhošti
zažijeme hodně radosti.
Lanovkou se projedeme,
zamáváme na Cyrila a Metoděje.

Michaela Pavlicová,
9 let, ZŠ 5. května

Budoucnost našeho města

POEZIE

Lucie Lešková, 7. C, ZŠ Pod Skalkou

III. kategorie

Jak se bude žít v Rožnově za sto let,
co se tu zlepší, co budou občané jiným závidět?
Odpověď ani starosta nezná,
cože nám daleká budoucnost chystá.

Copak se stane s Masarykovým náměstím,
zničí jej kazisvět a stane se neštěstí?
Nebo bude nejznámější z celého okolí,
centrum obchodu a služeb pro valachy?

Co se stane s valašským muzeem v přírodě,
až tu nikdo z našeho století nebude?
Bude to stále klenot Rožnova,
nebo z něj nezbude ani jedna budova?

Bude vypadat rožnovský park tak, jak ho známe my,
nebo ho ovinou neznámé liány?
Ale možná se tu postaví velké dětské hřiště
či obrovské přírodní koupaliště.

A bude v provozu rožnovské nádraží,
nebo se z Rožnova nadobro vytratí?
Budou autobusy stále existovat,
nebo si budou cestující každé ráno taxi volat?

Jen řeka Bečva bude zpívat stejnou písničku
o našem valašském městečku,
už jím protéká několik set let
a bude s ním spojena
dokud nezanikne svět.

Kamila Chumchalová,
ZUŠ Rožnov p. R.

Patrik Mikulenka, 8 let, ZŠ 5. května

Rožnov pod Radhoštěm

Jan Hladil, 8. A, ZŠ Videčská

POEZIE
IV. kategorie

V malebné beskydské krajině město leží,
zřícenina starého hradu jeho klid střeží.
Středem poklidně řeka Bečva plyne,
je to naše město a žádné jiné!

Shora na něj pohanský bůh hledí,
jeho jméno Radegast, to už i děti vědí.
V tomto koutě Valašska zdravě se žije,
jí se ovčí sýr, frgále, slivovice pije.

Turisté z celého světa přijíždějí sem,
přilákáni jedinečným rožnovským skanzenem.
Je to chlouba celého města,
protože tam vede všech návštěvníků cesta,
hospodářské usedlosti, mlýn, kovárna a zvonice,
připomínají malé valašské vesnice.

V mém městě se mi také líbí,
že za humny rostou hřiby.
Ještě se mi líbí taky,
že do města jezdí vlaky.

V Rožnově je prostě krásně,
to je konec mojí básně.

Michael Slovák,
11 let, ZŠ Pod Skalkou

Hádka tří světlušek a tří psů aneb Lepší se nehádat

PRÓZA

Kristýna Žitníková, 3. B, ZŠ 5. května

I. kategorie

Kdesi na planetě Zemi, na světadílu Evropa, v zemi České, v části Morava, v kraji Zlínském, ve městě Rožnov pod Radhoštěm, se hádají tři světlušky a tři psi. Je to sranda, každý chce Rožnov změnit jinak.Tak tedy, jak už bylo řečeno, se těchto šest zvířat hádalo, jak bude krásné malebné městečko jménem Rožnov vypadat. Jenomže hádky jsou holt hádky. Lidé křičí jeden přes druhého, povykují, myslí jen na sebe, a někdy se i dokonce perou. Rozdíl je mezi hádajícími se lidmi a mezi zvířaty. Zvířata mají mini porady, ale hádka je hádka. A to už není žádná pohádka. Sešli se tedy tři světlušky a tři psi přesně ve 14:43 na Masarykově náměstí. Hmm, můžeme přejít k věci?!! Zeptal se nejstarší pes. A přitom si pomyslel, že okřikl stádo buvolů, podle jejich chování. Nejmladší se hádali, starší se prali a nejstarší světluška se pokoušela praštit nejstaršího psa pánví plnou mydlinek, která stála u popelnice. Když vtom se ozval zvuk tekutiny. Nebyl to džus ani minerálka, šťáva, kafe ani jiné pití. Byla to modrá barva. A teď ze mě bude modropes! Kňučel, zatímco se mu světýlka pochechtávala. Ale ona to legrace nebyla, někomu něco udělat a pak se mu hloupě pohihňávat. Fuj! Naštěstí pes spatřil kaluž, a vida, barva je pryč! Pak přišla porada. Chvilku všichni mlčeli, a pak vypískla nejmladší světluška. Rožnov by měl být jako v dávné minulosti. „Protestuji!!!“ křikla rozčíleně starší světluška. „Já bych nechala Rožnov takový, jaký je. Je to krásné město a zvlášť, když je takové, jaké je.“

„To si nemyslím“, řekla nejstarší světluška. „Proč není Rožnov jako New York? V té době budou mít na uších MP3 i psi. A celé dny se dívat na telku a lenošit.“ „Mně se líbí minulost“, řekl nejmladší pes. „Já jsem pro budoucnost“, řekl. A zase se hádali jako malé děti. Když v jednom okamžiku přihopsal hnědý králík. Uviděl, co se děje, a řekl: „panenko skákavá, hříšníci.“ A vtom okamžiku zakřičel: „Tichó! Vyhovím všem. Minulosti postaví lidi staré muzeum. Město bude mít věci i stavby přítomné, jen v obchodech budou originální moderní věci. A teď vidíte, že se dají věci řešit bez hádek, a za to si ochroupu svou mrkvičku!“

Ponaučení: Věci se dají řešit bez hádek. Hlavní nejsi jen ty. Mít dobré kamarády je důležité, ale být dobrým kamarádem je důležitější.

Město v mých očích

PRÓZA

Jindřich Butor, 5. třída, ZŠ Záhumení

II. kategorie

Mám rád své město, je pěkně barevné.

Ale když jsem měl osm, tak jsem své město neměl rád.

A neměl jsem ho rád až do té doby, co se mi nestal tento příběh.

Jednou ráno, když jsem šel po městě, najednou se zešeřilo, mraky byly černé a veliké, ale pak se zablýsklo, oslnilo mě prudké modré světlo a prsklo to na mě černou tekutinu podobnou temperové barvě, a potom bylo zase krásně. Večer jsem zjistil, že tekutina, kterou na mne prsklo to modré světlo, nejde smýt a voní nepopsatelnou vůní. Když jsem šel spát, slyšel jsem podivný šelest, šel jsem se podívat, odkud ten zvuk vychází. Vyšel jsem na půdu, a tam stála podivná postava, a dívala se na mě velkýma modrýma očima. Přiblížil jsem se k ní, a uviděl jsem, že je celá od hlavy až k patě zelená a má divné rysy. Promluvila na mne podivným chraplavým hlasem: „Pojď za mnou, něco ti ukážu,“ a šla na zahradu. Tak jsem šel za ní. Šli jsme do sklepa, zaťukala na zeď. Zeď se pomalu otevřela, prošli jsme, a tam stál obrovský létající talíř.

Vešli jsme do něj, ten se začal rychle točit. Všechno kolem se nám začalo rozmazávat před očima, ale najednou to cuklo a přestali jsme se točit. Vyšli jsme ven, a já jsem zjistil, že jsme úplně někde jinde. A ta podivná postava řekla, že jsem v budoucnosti, ve městě, které se jmenuje Rožnov. Byly tam skleněné domy, domy, které bývají maličké, byly velké jako mrakodrapy a paneláky, stály na velkých sloupech s proskleným výtahem. Radhošť byl obrovský jako Mount Everest. Řeka Bečva byla velká jako moře. Kostely visely na ocelových lanech ve vzduchu a lidé se teleportovali, kam se jim zachtělo. Ale všechno bylo zelené, modré nebo šedé, jiné barvy tam nebyly!

Pak jsme šli na výstavu obrazů, byly tam jen tříbarevné obrazy. Nevěřil bych, že v budoucnosti nebudou kytky, že budou jen tři barvy a lidé nebudou chodit na procházky, ale budou se přemisťovat na zadaná místa sítí. Jediné místo, které zůstalo stejné jako v mé době, bylo Dřevěné městečko v přírodě, ale i to bylo ve velké vitríně, aby se nerozpadlo. Pak jsme se šli podívat do muzea, užasl jsem, ve vitríně byl můj vlastní sešit s matematikou. Jak to, že zrovna můj sešit byl v muzeu, jak to, že našli zrovna můj sešit, když je na světě tolik lidí? To mi bylo velmi divné. Šli jsme spát a já jsem pořád přemýšlel o tom, jestli se mi to všechno jen nezdá. Ta tajuplná postava řekla, že jsem jeden z těch, co nemají rádi své město, a tak se rozhodli ukázat nám naše města miliony a miliony let po našem letopočtu. Potom přiletěl talíř, nastoupil jsem, za pár vteřin jsme byli doma.

Byla noc, vlezl jsem do postele a usnul, ale stále mi ještě vrtalo hlavou, jestli se mi to zdálo, nebo to všechno byla pravda. Když jsem se ráno probudil, šel jsem do školy. Učili jsme se o tom, jak se lidé starají o přírodu a snaží se napravit to, co přírodě už způsobili. Po cestě domů jsem se díval kolem, a říkal si,

jak máme pěkné město, domy jsou malé, řeka Bečva je čirá, čistá, dolní splav a spousta kamenů, to mám rád. Tady si v létě chodím hrát. Kostel stojí na zemi a Valašské muzeum v přírodě je zase jako dřív.

Všude plno lidí, procházeli se po městě, povídali si. Prošel jsem si náš krásný park, všechna ta příroda kolem, tráva, stromy, keře, veverky, to bylo prima. Celý Rožnov byl krásně barevný. Těšil jsem se na zítřek, zase normální den, žádní mimozemšťané, ani žádná super města, ale pěkný Rožnov. Od té doby mám své město moc rád.

Záhadný Alfons

PRÓZA

Milena Blahová, 5. třída, ZŠ Záhumení

II. kategorie

Kristýna a Tomáš se jednoho dne vydali vlakem do Rožnova k tetičce Bertě. Berta byla moc hodná a přívětivá dáma, bohužel už byla moc stará na to, aby sama obhospodařila celý statek až na Horních Pasekách. Jejím největším uměním bylo háčkování a pletení, kterému učila i Kristýnu. Vždy, když děti přijely, měla nachystané cukroví a perníčky. Tak tomu bylo i dnes.

Kristýně a Tomášovi stavěl vlak před dvanáctou a trvalo jim asi půl hodiny, než došli k Bertě. Když konečně dorazili na statek, nedočkavě se vrhli na jahodové knedlíky, co jim teta připravila. Dětem se místnost zdála nějaká prázdná, když vtom si uvědomily, že chybí obraz strýčka Alfonse – tetiččina manžela. „Teto," zeptal se Tomáš, majíc všechny knedlíky v břiše, „kde zmizel strejdův obraz?" „Víš," řekla nejistě Berta, „předevčírem se sem někdo vloupal a odnesl si všechny věci týkající se strýčka. Nechtěla jsem to říkat vaší mamince. Určitě by vás nepustila." Teta si smutně povzdychla a začala sklízet se stolu. „A proč jsi nezavolala policii?" naléhala Kristýna. „Ale beruško, víš přece moc dobře, že tu není signál a do města bych sotva došla," odvětila už trochu veseleji Berta. „A víš co?" zeptal se s optimismem Tomáš. „No to opravdu netuším," vydala ze sebe pobaveně teta. „My na tu policii s Kiki dojdem, že jo?" Tom se podíval na Kristýnu a ta mu souhlasně přikývla. „Ale broučci, to už se nestihnete vrátit za světla. Ne, ne. Pěkně zůstanete tady. Do města půjdete až zítra. A teď upalujte na louku. Roste tam plno kopretin, tak ať máme co do vázy. Šup!"

Kiki s Tomem se rozběhli na louku položenou na Horních Pasekách pod Bertiným statkem. Tam se začali bavit o zmizení obrazu strýčka Alfonse. „Ty, Tome? Kdo myslíš, že to mohl ukrást?" „Nemám páru. Každopádně to musíme vyřešit," odvětil pohotově Tom. „Jé, my musíme ještě natrhat ty kytky!" zvolala po krátké pauze Kiki. Děti sbíraly kopretiny, zatímco Berta psala něco jako protokol. Vypadal asi takhle:

JMÉNO: Berta Kristková
BYDLIŠTĚ: Rožnov p. R. – Horní Paseky, Květinová 13
ODCIZENO BYLO: obraz, hodiny, keramický servis

Hned, jak Berta dopsala, zavolala sourozence dovnitř, že se musí nasvačit a vybalit si tašky. Děti se po louce rozběhly směrem ke statku. Na svačinu měly chleba s domácím tvarohem a vodu z nedaleké studánky pod kopcem. Po jídle si šli vybalit z tašky všechno oblečení. Měli tam převážně letní oblečení. Kraťasy, trička a v Kristýnině případě i šaty. Po všem vybalování řekla Berta, že by uznala za vhodné, kdyby se vydali do lesa na houby. Děti si řekly, že je to dobrý nápad a daly se na cestu za houbami. Když všichni tři došli na jejich houbový plácek, spočinuly jim oči na obrovitánském pravákovi. „Jů! Ten je obrovskej!" více ze sebe nevydali. „No, myslím, že nám to na bramboračku vystačí. A asi bychom se už měli vrátit. Skoro se stmívá a já ještě nemám ani uvařenou večeři," pravila Berta po dlouhatánské pomlce. A vydali se na cestu zpátky. Cesta nebyla vůbec dlouhá, a tak byli doma asi za 5 minut. K večeři byly zbytky od oběda. Po večeři se všichni umyli a Berta děti uložila se slovy: „Spěte, zítra bude velký den, tak ať se na něj dobře vyspíte." Sotva Berta odešla, bylo z pokoje slyšet jen slabé oddychování. Berta všude pozhasínala a sama si šla lehnout. Usnula přibližně stejně rychle jako Kiki s Tomem. Všude bylo ticho, jen v dálce byl slyšet štěkot psa. Děti se náhle probudily. Zdálo se jim, že po světnici někdo chodí a bere něco z příborníku. Sourozenci se na sebe ustrašeně podívali. Vstali z postele a šli se podívat, kdo nebo co jim chodí ve dvě hodiny po světnici. Opět se na sebe podívali, ale tentokrát s údivem. Nechápali. Po pokoji pochodovala spící Berta a brala z příborníku měděné lžičky. A teď jim to teprve docvaklo. Berta je náměsíčná!!! Sourozenci za ní vyběhli jako střela a začali s ní třepat, aby se probrala. Bertě se podařilo otevřít jenom jedno oko, protože to druhé měla ještě zalepené. Podařilo se jí vyslovit jen „Uááá" a „Kde to jsem?" Víc nic, protože byla šíleně ospalá. Děti ji podepřely a dopravily ji do postele. Oni sami neusnuli, protože se jim pořád honilo hlavou, jak poví Bertě, že obraz a hodiny se servisem si „ukradla" sama. Zároveň se jim honilo hlavou, jak dlouho smí u Berty a vůbec v celém Rožnově zůstat, protože takové dobrodružství ještě nezažili.

Jak se staví kostely

PRÓZA

Veronika Kolečková, 5.A, ZŠ Pod Skalkou

II. kategorie

Za mnoha a mnoha cestami, za jednou knihovnou a za jedním mostem, začíná město Rožnov pod Radhoštěm. Ale není to zas jen tak prachobyčejné město, je to kouzelné město. Některé obchody v něm zpívaly, jiné zase tancovaly. Všem bylo veselo až do dne, kdy pan Městský úřad (on to byl totiž jejich král) vyhlásil, že se postaví v městečku kostel, ale obchodům se to nelíbilo, a tak si šly stěžovat. Vše panu Úřadu pověděly, a on na to: „Vy sice kostel nepotřebujete, to je pravda, ale mysleli jste taky na lidi v našem krásném městě???" Obchody odešly a řekly si, že to vlastně nebude tak hrozné, jak si myslely, a taky, že to bude prima mít nového kamaráda. Ale stavět kostel není jen tak, musí se to udělat pořádně, jinak by ten kostel spadl! Najednou uviděly obchody dvě děti, holku a kluka. Děti přišly k nim a řekly: „Ahoj, já jsem Jakub a tohle je má kamarádka Věra. Co děláte?" A obchody jim odvětily: „Stavíme kostel, ale nevíme, jak na to! Děti se chvíli zamyslely a pak řekly: „No, tak my se zeptáme doma nebo se podíváme do knih." Děti šly domů a zeptaly se rodičů. Ti jim na to řekli, že nikdy kostel nestavěli, a tak neví, jak se takový kostel staví. Tak se Kuba s Věrkou sešli u Kuby doma a začali oba dva hledat knížku o tom, jak se staví kostel. Hodiny ubíhaly, jako když voda teče. Nakonec to vzdali. Druhý den se zase domluvili, že odpoledne přijde Kuba k Věrce a podívají se u ní doma, jestli náhodou nemají nějakou knížku u nich. A zase ubíhaly hodiny. Uběhla jedna, dvě, tři hodiny, a děti už neměly žádné knížky na přebrání, protože všechny prohlédly. Už se oblékaly, že už půjdou ven si hrát, a najednou uviděla Věrka ležet jednu knížku na stole v obýváku. Tak se rychle vyzula a běžela tam. Vzala knížku do ruky a přečetla: „Kostely a vše o nich". Otevřela ji a přejela očima obsah. Zastavila se, podívala se na Kubu a radostně přečetla: „Jak se staví kostely". Dali knížku do baťohu a běželi do města. Ve městě se sešly všechny obchody a děti jim přečetly dlouhý článek o tom, jak se staví kostely. Obchody se zamyslely a začaly shánět vše, co bylo potřeba: cihly, cement, míchačku atd. Za pár dní už skoro měly postavené, ale zjistily, že jim někdo krade cihly. Bez nich by nemohly kostel dostavět. Tak to chodilo každý den. Až jednou si obchody řekly: „A DOST!" Poradily se, nastražily past a doufaly, že se příští den do ní někdo chytí. Druhý den se obchody probudily a co to vidí, že se do pasti někdo chytil. Šly blíž, aby se podívaly, kdo to je. Nemohly uvěřit, co uviděly. Byl to jejich věrný kamarád pan Potůček. Chtěl si postavit kůlnu na dříví a stavební materiál se mu hodil. Pan Potůček se obchodům i překvapeným dětem omluvil a slíbil, že jim kostel pomůže dostavět. Co slíbil, to splnil. Obchody i děti mu odpustily a společně všichni kostel dostavili. Za týden stál kostel v plné kráse a chodilo do něj čím dál tím víc lidí. Pan Městský Úřad byl spokojen a obchody měly nového kamaráda. Ve městě se zase tančilo, zpívalo a bylo veselo.

Rožnov, sladký Rožnov

PRÓZA

Tadeáš Dohňanský, 7. C, ZŠ Pod Skalkou

III. kategorie

Letím. Letím. Letím a letím a letím. Letím už dva dny.

Narodil jsem se v hnízdě v krásném osikovém háji, kde mi maminka jednou řekla: „Na světě není hodně bezpečných míst jako náš háj. Zvláštně ne pro ptáčka, jako jsi ty. I když vypadají krásně a voní z nich pečivo a drobečky, nemusí být bezpečné. Pamatuj si to, maličký!"

A tak letím a letím a áááááá! Nějaké zlatavé světlo. To světlo mě oslnilo. Jako by mi zdřevěněla křídla a BUM! Spadl! JÁ jsem spadl. A vůbec nevidím. Asi, asi, LISTÍ! To měkké, co zmírnilo můj pád, je listí. Ale NE takové, jako bývalo v našem osikovém háji. Je voňavější.

„To není možné," řekl jsem si. „Musím se vyhrabat. Ještě, ještě kousíček a jsem venku!" Ale žádné světlo. Stále je šero. „Aha. To ta zeď." Za mnou stála zeď nějakého zříceného hradu. A právě ta zeď na mne nepouštěla světlo.

„Musím ven. Na světlo a porozhlídnout se, co ten zlatý záblesk způsobilo." Tak jdu a jdu tím ponurým lesem a najednou jsem venku, na kraji nějakého kopce.

„Jé. To je líbezná vůně!"

Vzduchem se táhla krásná vůně. Ale ne vůně pečiva a drobečků, před kterou mě varovala maminka v hnízdě. Jiná vůně. Krásná. Vůně... Je to vůně pohody. Vůně lásky, přátelství a míru.

A také...

„JAU!" Zase to světlo. Ale není to slunce. Rozhlížím se a rozhlížím - a najednou jsem to uviděl. Lesk, co mě svrhl z nebe.

„To je krása. To je krása. To je přímo balada."

Díval jsem se na krásné městečko ležící v malebném údolí. Malinké, roztomilé městečko. Ne tak obrovské, u jakého byl náš háj. Malé, malinké městečko, z něhož se líhla ta krásná vůně. A přímo uprostřed té poezie bylo to zlaté něco, co zavinilo, že jsem se octl v takové nádheře.

Už vím, že tohle je místo, NE takové, jaké mi popisovala maminka, ale místo, kde budu žít.

A tak jsem se rozletěl do toho údolí. Na věž, která zavinila můj pád. Letěl jsem a letěl a díval se dolů. NÁDHERA! Městečko lemovaly malinké uličky a ulice, stromy, květiny, kolem města byly louky, pole, lesy, kopec, na který jsem spadl a kde také byla zřícená zeď (té zdi jsem začal říkat Havraní sídlo), a po uličkách chodilo cosi, co jsem nikdy neviděl. Byli to dvojnožci. Byli vysocí a chodili jen po zadních a neměli křídla. Zkrátka dvojnožci.

A náhle jsem uviděl to zlatavé. Byla to věž krásného, majestátného chrámu. Největšího domu z toho městečka. Na věži jsem se usadil. A díval se na…

ALE POČKAT! Já tomu krásnému místu nedal jméno. Budu mu říkat třeba Havraní údolí. NE, NE, NE. Na tak krásné místo je to moc tvrdý název. Á, už to mám. Pojmenuji ho podle slova, které slyším často od těch dvojnožců.

Díval jsem se na ROŽNOV, SLADKÝ ROŽNOV.

Na téhle zlaté věži si udělám hnízdo. Mám nejlepší výhled ze všech. Vidím vzrostlé stromy. Vzadu se mi rýsuje krásná krajinka, skládající se ze stromů. Všech možných stromů. Obrovské stromové místo. MOCKRÁT větší než náš osikový háj.

A za tím stromovým místem se městem žene řeka. Krásná malá řeka. Vypadá jako... křišťálová čára, vyplňující střed nádherného klenotu – tohoto města. Pode mnou je čtvercové náměstí s alejí stromů a třemi divně vypadajícími kamennými věcmi.

Ty věci jsou kamenní, nehybní dvojnožci. Obrovští. Větší než ti dvojnožci, kteří se na náměstí sbíhají. A za mnou je ten kopec s Havraním sídlem. Víc si ke spokojenému životu přát nemusím. Na jídlo si můžu odskočit do parku, tak totiž říkám tomu stromovému místu. Tam bude červíků dost. Dvojnožci červíky nejí. Ti chodí do nějakých domů a před sebou tlačí vždy nějaký podivný držák, do kterého si dávají své zobání. Potom je vykládají do ještě větších držáků, které mají čtyři kulaté nožky a do kterých dvojnožci nasedají a vozí se v nich, a se kterými já nekamarádím, protože jsou škaredé a dělají rámus.

Ale zato vím, že v tomhle městečku chci žít. Ta líbezná, čistá vůně mě bude provázet až do konce života. A zlaté věži budu navždy zavázán. To ona je příčinou toho, že jsem objevil Rožnov, sladký Rožnov!

Jakub Hrstka, 8 let, ZŠ 5. května

Město v mých očích

PRÓZA

Kateřina Rubnerová, 7. C, ZŠ Pod Skalkou

III. kategorie

Dnes večer jsem sama doma a je u nás moje nejmilovanější prababička Maruška, které říkáme stařenka. Když jsou rodiče na služební cestě, tak mě večer hlídá. Rodiče jsou tentokrát v Itálii a budou tam dva dny. Protože nejsou prázdniny, musím být doma. Vytáhla jsem hru Člověče, nezlob se, abychom si spolu zahrály, ale najednou v celém městě vypli proud. Obě jsme se lekly, ale stařenka mi říkala, že to nevadí, a místo hry mi poví něco o Rožnově za jejího mládí. Vytáhly jsme svíčky a stařenka spustila.

„Tenkrát za mého mládí to bylo úplně jinačí. Lidé byli chudí a nebylo žádné moderní zařízení a vybavení. Děti pásly kozy, ovce a krávy."

„I ty, stařenko?"

„To víš, že ano. Tenkrát pásly všechny děti."

„A jak jste se živili?"

„No, supermarkety jako teď vůbec nebyly. Živili jsme se tím, co jsme doma vypěstovali. Třeba z ovcí jsme si předli na kolovrátku vlnu, ze které se pletly papuče, svetry, z kůže s vlnou byly výborné teplé kožešinky na pec a z ovčího, kozího a kravského mléka se dělaly sýry. Pečivo nebylo, tak jsme si pekli domácí chléb. Na chleby se mazalo domácí máslo nebo sádlo. My jsme se měli oproti jiným výborně, protože jsme měli domácí vajíčka, slepice, pašíka Pepu, kozu, krávu Stračenu a ovce. Měli jsme dokonce i včelí úl a husy. A k tomu ještě malé políčko na brambory a nějakou tu zeleninu, hlavně zelí. Abychom si mohli koupit nějaké oblečení, co se doma nedalo vyrobit, šli jsme prodávat doma vyrobené a vypěstované věci na trh do města." „A jak to ve městě vypadalo?"

„Ve městě byly samé dřevěné domečky. Teď už tam žádný takový není. Škola byla ve městě, ale jen pro bohaté rodiny. Já jsem chodila do školy za městem a trvalo mi to půl hodiny, protože jsme bydleli v dnešních Hážovicích. Některé děti z okolních kopců chodily i celou hodinu."

„Stařenko, a proč nejely autobusem?" „Autobusy tenkrát ještě nebyly."

„A jak to vypadalo ve škole?" „Chodilo se do jedné třídy, a tam se musely vejít jak šestileté děti, tak dvanáctileté. Měli jsme v kuse dřevěné lavice, kde větší děti musely zmáčknout kolena, jinak by se tam nevešly. My jsme ještě psali křídou na tabulky, později byla tuš a pero. Pan učitel měl katedru úplně vepředu, a když byla potřeba, tak měl u sebe rákosku. Když někdo dostal rákoskou přes prsty, tak ho to tak pěkně bolelo, až ubrekával. Tehdy děti měly větší úctu k učitelům i rodičům, protože věděly, že by dostaly, tak ani nezačínaly zlobit. To vůbec nebylo jako dnes. Dnes si děti dělají, co chtějí, a neposlouchají rodiče ani učitele."

„Stařenko, a je někde nějaká taková stará škola, kterou bych mohla vidět?" „Ano, je u nás ve skanzenu ve Valašské dědině. Víš, co? Můžeme se tam jít zítra podívat, jo?"

„Super, stařenko, ty jsi ta nejlepší prababička, jakou znám."

„Tak, a teď už jdi spát."

„Dobrou noc."

„Dobrou a nech si něco pěkného zdát."

„Kači, vstávej, už je ráno. Já jdu do obchodu pro pečivo, a ty se mezitím uprav a obleč. Ahoj." „CRRRRN!"

„Ahoj, zapomněla jsem si klíče. Už zase sedíš u počítače?! Jen co sníme snídani, tak tě naučím vyšívat. Já jsem si už ve zralém věku vyšívala monogram na povlečení. Tak proč bys to neměla umět už teď? Pěkně si k tomu zazpíváme, uběhne to jako voda a půjdeme do dědiny. „Když jsme vyrazily do Valašské dědiny, musely jsme přejít přes dnešní krásné náměstí a stařenka mi ukazovala, kde stávaly staré obchůdky. Přišly jsme do dědiny a uviděla jsem ten obrovský rozdíl mezi dnešním a minulým. Nahlédly jsme do všech chaloupek včetně školy se zvonečkem a rákoskou, a stařenka mi přitom dělala výbornou průvodkyni.

Cestou domů mi stařenka koupila nějaké pohledy z dědiny, abych měla památku, jak to dřív vypadalo. Stařenka mi říkala, že rodiče přijedou pozdě v noci. Otevřely jsme dveře do bytu, a tam nás čekalo překvapení. Rodiče stáli ve dveřích, protože přijeli dříve. Padla jsem jim do náruče, všichni jsme si sedli kolem stolu, uvařili si čaj, kávu, maminka vytáhla sušenky a povídali jsme, co jsme se stařenkou za ty dva dny prožily.

Dominik Rára, 8 let, ZŠ 5. května

Milá Tracy

Nikol Vraštilová, 7. C, ZŠ Pod Skalkou

PRÓZA

III. kategorie

17. 10. 2300 v Rožnově pod Radhoštěm

Milá Tracy,

u nás je právě 24. století, dnes bych Ti chtěla napsat o městě, ve kterém bydlím.

Se svou rodinou obývám obrovskou vilu s velkou zahradou, i když teď každý bydlí v mrakodrapu.

Naše ulice se jmenuje Motýlí, motýli už jsou ohrožený druh, ale v naší ulici stále žijí. Celé město Rožnov je jinak samý mrakodrap, ale některé chráněné oblasti jsou odděleny speciální stěnou, která je vlastně vodopád, o to se postarala organizace CHKO Beskydy.

Každé ráno jezdím do školy vznášedlem ve tvaru motýla, který mává růžovožlutými křídly. Asi po třech minutách ke mně přistoupí moje kamarádka Eliška. Skoro celou cestu si vychutnáváme tu krásně pestrou přírodu, která zůstala po našich předcích, alespoň než projedeme vodopádem, pak už město vypadá jinak, je to tam samý mrakodrap a obrovské reklamní billboardy.

Naše škola je v klidnější zóně, ale taky je tam rušno. Ve škole máme každý svoji šatnu a výběr mezi dvaceti uniformami. Když se převlékneme, jdeme každý do svých tříd. Já chodím do třídy 7.C. Naše třída je obrovská, vepředu máme dotekovou tabuli, na kterou píšeme laserovou tužkou, můžeme si dokonce zvolit, jakou barvou budeme psát. Sedíme ve dvojicích, lavice máme umístěny kaskádovitě, první lavice je na zemi a ostatní stupňovitě za ní ve vzduchu. Vedou k nim speciální skleněné a celé prosvětlené schody. Na psaní používáme velmi hladké papíry, je na nich předtištěný náš monogram. Ve škole trávíme celkem 5 hodin.

Po vyučování se vracíme naším motýlem domů. Odpoledne navštěvuji základní uměleckou školu, která po drobných rekonstrukcích zůstala stále stejná jako ve 21. století. Nejvíce se mi tam líbí obrovské staré dřevěné dveře, které se otevírají klikou, nikde jinde už totiž kliku neuvidíš. Taky schody jsou betonové a zábradlí z kovu a dřeva, vypadá to tam jako v muzeu, ale na mě to působí obrovským klidem, jako by zde čas neutíkal tak rychle, jako za dveřmi venku. Chodím tam do baletu, na výtvarku a dramaťák. Když zrovna nemám odpoledne kroužky, jdeme se s Eliškou koupat k vodopádu a naši spolužáci, hlavně ti, co bydlí v mrakodrapech, v té rušnější části města, jezdí nejraděj na eskalátorech, ale to je za vodopádovou stěnou, kde příroda už nemá místo.

Těším se, až mi napíšeš, jak prožíváš dny a žiješ ve svém městě Ty.

Ahoj Nini

Štěpánka Polášková, ZUŠ Rožnov p. R.

Akrostych

PRÓZA

Karolína Pavlicová, 9.B, ZŠ Pod Skalkou

IV. kategorie

Rožnov pod Radhoštěm je poprvé zmiňován v listině svého zakladatele, olomouckého biskupa Bruna ze Šaunburku.
O minulosti se ví, že se u nás vystřídalo několik šlechtických rodů.
Žerotínové získali panství v roce 1548 a udrželi si ho až do 19. století.
Nejstarším a také nejvýznamnějším řemeslem na Moravě bylo sklářství a tkalcovství.
Od 13. století si lidé připomínají zříceninu hradu Hradisko.
Význam ztratil hrad v 15. století, kdy se ho zmocnili loupežníci.

Při archeologickém výzkumu se podařilo v prostorách hradní zříceniny objevit kovové nástroje.
Okolní lidé z Rožnova nejvíce navštěvují horu Radhošť.
Díky osobitým stavbám a uměleckým dílům se stal v Beskydech čtvrtým nejproslulejším vrcholem se svou nadmořskou výškou 1129 metrů.

Radegastova socha, nedaleko Pusteven, byla úmyslně obrácena zády k příchozím a k cyrilometodějskému sousoší čelem, aby návštěvníky Radhoště vítala.
Alois a Bohumír Jaroňkovi nechali přemístit z rožnovského náměstí do městského parku první roubené domy. Založili tak po vzoru stockholmského skanzenu muzeum lidové architektury.
Do zdejšího muzea zavítá ročně několik set turistů z celé Evropy.
Hlavní rozdíl mezi Valašskou dědinou na Stráni a Dřevěným městečkem je charakter valašského venkova.
Okolí skanzenu si uchovává podobu živého muzea. Na muzejních loukách se pasou hospodářská zvířata a rostou zemědělské plodiny.
Školám a rodinám s dětmi je určený velmi oblíbený pořad Vánoce na dědině.
Tkaním plátna a mušelínu byl Rožnov známý v celé rakouské monarchii. Po lázeňské kolonádě v rožnovském parku se svého času procházeli sv-
Ětoznámí lékaři, např. zakladatel psychoanalýzy Sigmund Freud a zakladatel genetiky Georg Mendel.
Minulost Rožnova je velmi bohatá a je těžké ji zachytit v těchto jedenácti řádcích…

Kousek ode mě je...

PRÓZA

Dora Hambálková, 9. B, ZŠ Pod Skalkou

IV. kategorie

Kdysi dávno, kdy se věřilo na čarodějnice a kouzla, se v malé vesničce, která ani neměla jméno, říkávala zvláštní hádanka:

„Kousek ode mě je,
slyšívám ho dennodenně.
Lehám a usínám s ním,
ve snu ho vidím,
ale když se probudím,
nevím, kdo to je.

Toho, kdo nejvíc zná mě.
Toho, kdo vypadá stejně.
Ale nejsem to já.
Tak pozná někdo, kdo to je?“

Všechny malé děti tuto říkanku uměly, tak jako jejich rodiče a prarodiče. Ale přece nikdo neznal odpověď. Bylo známo, že kolem téhle říkanky existovala jistá pověst. Říkalo se, že ten, kdo vyluští hádanku, tomu se zjeví bájná zvířata a zavedou ho k pokladu nesmírné ceny. Lidé z vesničky tomu věřili, asi jako všichni všemu v té době.

Zvláštní... Ale vraťme se raději k příběhu.

Existovala spousta lidí, kteří hádance zasvětili svůj život. Ale pak, po třech generacích, lidé, hlavně ti, co bádali marně, začali prohlašovat, že je nevyřešitelná, protože ji vymyslela bájná zvířata, která si sama vyberou jednoho „vyvoleného“.

A protože se lidem nenabízelo nic jiného, začali tomu pomalu věřit. Až na jednoho člověka. Byl to sirotek, a domov… vlastně žádný neměl. Žil na ulici a živil se, čím se dalo. Jmenoval se Jan, ale moc lidí neznalo jeho pravé jméno. Většinou na něj povolávali „špinavé budižkničemu“. Lidé se ho stranili, protože kradl a lidé ho také považovali za hloupého, špinavého ničemu. Nikoho nenapadlo, že by se zrovna on snažil vyluštit dávnou hádanku. A možná proto se Jan vzdal předčasně, ale nepředbíhejme. Jednoho dne Jan seděl na seníku, a asi posté přemýšlel. „Kousek ode mě je…

„Nikdo vedle mě přece nestojí,“ mumlal si. „Slyším ho...Ale vždyť...“ říkal si. „A ve snu ho vidím?“...vždyť je to blbost....“ A pak na to zkusil jít z jiné stránky. On i ostatní si mysleli, že odpověď je něco nadpřirozeného, nějaká síla nebo zvíře, které je hlídá ve dne v noci. Zkusil se zamyslet sám nad sebou. Slyšívá někdy něco? Něco v sobě? A jak tak přemýšlel, najednou mu zasvítily oči, vždyť teď to smysl dává dokonale! Rychle běžel do kostela za svým jediným kamarádem Michalem, se kterým se znal už od kolébky. Ten zrovna zvonil na zvonici a docela ho vyděsilo hlasité volání: „Michale, Míšo, rozluštil jsem hádanku!“ křičel na vykuleného Michala. „Coo-že? Ty jsi rozluštil starou hádanku? To přece není možné.“ „Ale je! Všechno dává dokonale smysl. Stačilo se zamyslet nad sebou samým.“ Michal skoro nedýchal: „Jestli je to pravda všechno, co říkáš, dalo by se na tom vydělat spousta peněz!“ „Peněz?“ Jan se zarazil. „No jasně. Stačí tu odpověď někomu prodat a...“ „Počkej,“ přerušil Michala Jan, „já nechci nic nikomu prodávat. Přišel jsem na to já. Tady přece o peníze nejde, ale o…“ „Ale Honzo,“ Michal protočil oči, „vždycky jde o peníze. Pochop, ty přece taky nechceš být chudý. Dívej: rozdělíme se, a oba se budeme mít dobře.“ „Jak rozdělíme - přišel jsem na to já, ne ty. Určitě bych ti něco dal, ale ty s tím počítáš jako by to byla samozřejmost.“ Michal jakoby znejistěl. „Víš co, vyklop tu odpověď.“ „No, já nevím... Tak dobře. Je to svědomí.“ „Co? Svědomí? Ale vlastně... Ano, máš pravdu, dává to smysl. Je kousek od tebe, slyšíš ho pořád, ve snu se ti svědomí projevuje, a když se probudíš, nevíš, jak si to máš vysvětlit. Zná tě nejvíc, vypadá stejně, ale svědomí vlastně nejsi ty... „Ano, teď to chápu.“ Najednou se zarazil, a řekl: „Promiň, ale už musím jít. Měj se“. Nedíval se mu do očí, když to vyslovoval, ale Jan nepochopil, proč se Michal choval najednou tak… divně. Došlo mu to až další den, kdy ho probudilo halasné prozpěvování a tleskání vesničanů.

Jan rychle slezl ze svého seníku, a otevřel dveře stodoly. To, co viděl, mu vyrazilo dech. Všude visela velká spousta květin a barevných ozdob. Kolem něho zrovna procházel průvod rozjásaných lidí. „Co se to tu děje?“ zeptal se Honza kostelníka, který šel zrovna okolo. „Ale hochu, ty to nevíš? Hádanka, naše stará hádanka se rozluštila!“ „Cože? Rozluštila? Vždyť to nikdo neví kromě…“ A pohled mu padl na rozjasněného Michala, který kráčel uprostřed průvodu. Kostelník, který si ničeho nevšiml, se rozhovořil: „To víš. Je toho plná vesnice. Večer se čeká uvítání božských zvířat. Každý se teď Míšovi snaží zalíbit, takže poklad potřebovat stejně nebude.“ A uchechtl se vlastnímu vtipu.

Jan jen tiše stál a očima pozoroval Michala. Jak mu to mohl udělat? Vždyť byli nejlepší kamarádi. Najednou, jako by se řídil něčími rozkazy, zadržel slzy, které se mu už už hnaly do očí, otočil se a vydal se přímo k velkému chumlu lidí. Nebál se, jen chtěl vysvětlení. Prodral se přímo k Michalovi. Chvilku se na sebe jen tak dívali a Jan nakonec řekl: „Proč? Proč? Jak si mi to mohl udělat? Vždyť jsme kamarádi...“ Michal se na něj jen podíval, bez jediného náznaku soucitu, a řekl: „Nech mě, ty špinavé budižkničemu.“ Otočil se k němu zády, a nechal ho tam stát. Lidé do něj vráželi, poznámky typu „ať se klidí“, nevnímal. Cítil jenom hrozný smutek, jeho jediný kamarád ho zradil…

Honza se ani nesnažil vesnici vysvětlovat, že bájnou hádanku rozluštil on. Nikdo by mu nevěřil. Stejně, jako by nikdo nevěřil, že autorem říkanky nejsou bájná zvířata, ale jen člověk, který rozuměl sám sobě a svým chybám. A tak se vydal po cestě do neznáma, po cestě, po které nikdy nešel. Třeba mě tam někde potká štěstí, říkal si. A měl pravdu.

Po dvou dnech putování uviděl v prachu cesty lesklou věc. Pomalu se pro ni shýbl a oprášil velký zlaťák. Usmál se pro sebe, přece jenom existuje spravedlnost. Schoval zlaťák do kapsy a vydal se přes pole, lesy, louky, až tam, kde v životě nebyl. Do krásné, zdravé, zelené krajiny, tam kde v jedné chaloupce u lesa žila mladá dívka se svým starým otcem, tam, kde zůstal, když hledal nocleh, tam, kde nakonec vznikla nová vesnička, která se pořád rozrůstala. A měla jméno Rožnov.

Aneta Románková, 9 let, ZŠ 5. května

Obavy se nepotvrdily – naštěstí...

Helena Polášková

PRÓZA
kategorie seniorská

Bylo zvykem v naší rodině chodit pěšky z Uhlisk na Horní Paseky k babičce Cerhákové pro mléko. Nebylo tomu jinak na podzim v roce 1954. Dny se pomalu krátily, bylo nutné počítat, že návrat domů bude už za tmy. Rodiče rozhodli, že to budu já, která se pro mléko vydá s trochu otlučenou konvičkou. Cesta tam, jakoby ubíhala rychleji, však z Uhlisk do Rožnova to bylo z kopce, jak jsme říkali. A na Horní Paseky do Káního nebylo žádné velké stoupání. Chůze takového devítiletého děvčete byla různorodá. Tu chvíli běh, rychlejší krok, někdy krok sun krok. Za dobu, než babička přichystala mléko do konvičky, jsem ráda pobíhala po jejich zahradě, zaběhla do potoka poházet pár kamínků. Nemohlo se moc zdržovat, den se krátil. Za slušného poděkování za mléko jsem se vydala na zpáteční cestu. Ráda jsem chodila okolo stavení blízko potoka. Cestička vyústila na hlavní cestu od Pindule k Janoštíkům až do Rožnova. Blížíc se k městu již skoro za tmy jsem uslyšela v horním parku jakési střílení. Rychlejším krokem přicházím směrem k Sušáku, to však nastalo nejen střílení, ale vše se kolem mne rozzářilo. Takové zvuky mi byly rovněž neznámé, o střílení jsem slyšela vyprávět lidi při vzpomínce na válku, nebo když kolem našeho domu v době honu chodili myslivci. V tu chvíli jsem si pomyslela, že něco podobného začíná znovu při mé cestě pro mléko, a už jsem se doslova škrábala na branku zděného stavení, které stálo blízko Sušáku. Stále myslíc na konev mléka jsem volala o pomoc obyvatele zmíněného stavení. Vyšla paní, které jsem vyložila svoji obavu z blížící se „války“. Po chvíli jsem z jejího vyprávění pochopila, že je v parku nějaká oslava a ty létající rakety a výrazné zvuky jsou ohňostroj. Naštěstí pro mne to netrvalo dlouho a já, již podstatně klidnější se mohla vracet domů, kde již čekala rodina na mléko. Sama jsem se divila, že jsem ho po tak náročné cestě nevylila. Doma pak nastalo vyprávění z mého odpoledního výletu. A tak člověk každou chvíli něco nového poznával. Hlavně, že se nepotvrdily obavy z jakési nové „války“.

O vánočních kanastách

PRÓZA
kategorie seniorská

Pavel Hon

Někdy na jaře 1973 jsem, v souladu s usnesením fotokroužku „fotograficky zachycovat život valašských umělců“, poprvé navštívil Marii a Františka Podešvovy v jejich chalupě na Soláni. Od prvního okamžiku jsme si takříkajíc „padli do oka“. Navíc jsem se dozvěděl, že ještě v témže roce budeme sousedy. To bylo totiž tak: na Soláň se nebylo možné v zimě dostat jinak než pěšky – to platilo nejen pro nákupy, ale i pro lékaře apod. Proto si Podešvovi zakoupili byt v domě, který se v r.1973 teprve začal stavět v našem sousedství s tím, že se do něj nastěhují vždy na zimu.

A opravdu – ještě v tomtéž roce jsme dostali tak milé sousedy. A krátce před Štědrým dnem se ozvala v telefonu paní Podešvová s tím, že ze Soláně pochopitelně nestěhovali pianino, které jí teď, před blížícími se Vánoci chybí – a jestli by mohla u nás s našimi děvčaty zahrát a zazpívat pár vánočních koled? Pochopitelně jsme s velikou radostí souhlasili, a zažili jsme vzápětí nádherné chvíle s námi tak milou starou paní. Sama byla tak nadšená, že na závěr se zeptala, zdali bychom neměli zájem o její další návštěvu s její dlouholetou přítelkyní Aničkou Křičkovou, vdovou po básníku Petru Křičkovi. A že bychom si mohli chvíli zpříjemnit třeba partičkou kanasty.

A z této chvilky se vyvinula překrásná tradice – událost, na kterou jsme se kolik let vždycky celý rok těšili. Scénář byl stále stejný: paní Podešvová zatelefonovala, jestli by mohly dnes večer s Aničkou přijít – jde jen o pár partiček kanasty, tak asi na hodinku, nic nebudou jíst ani pít, jenom si nevinně zakarbaníme.

Rovněž výsledek byl stále stejný: obě dámy se loučily dlouho po půlnoci (začínali jsme brzo po večeři), vypila se láhev vína a „spořádaly“ se nejméně dvě mísy cukroví! Ale co jsme si přitom užili za zábavu! Jenom lituji, že tenkrát ještě neexistovala možnost zachytit celou událost zvukem i obrazem.

Začínalo se losováním – taháním karet, kdo s kým bude hrát – už přitom bylo veselo, neboť obě dámy byly skálopevně přesvědčeny, že ta, která si vylosuje mne, zcela jistě vysoko vyhraje (což zdaleka obecně neplatilo)!

A ty jejich karbanické průpovídky, třeba při „skopnutí“ talonu, aby se odkryl žolík! Ta radost, když někdo žolíka koupil – to se nedalo nikdy utajit! Po skončení každého kola se pečlivě sčítal zisk bodů – poslední kolo bylo obvykle o zbytek cukroví na talíři, i když jsme se nakonec vždycky spravedlivě podělili. Půvab konverzace čas od času zpestřila paní Anička např. recitací veršů Petra Křičky – vzpomínám si na její bezkonkurenční podání „jednička lomená jedničkou – až na ty pravopisné chyby!“ Nebylo-li příliš pozdě, zasedla paní Podešvová k piánu, aby zanotovala koledu, nebo i lidovou písničku. Zábava byla vždycky tak skvělá, že jsme měli od smíchu často až slzy v očích.

Taková byla netradiční tradice našich valašských Vánoc před pětatřiceti lety.

Obsah

POEZIE

I. kategorie	Veronika Surá, 3. B., ZŠ 5. května /Rožnov p.R./	5
II. kategorie	Kamila Cermanová, 5. B., ZŠ 5. května /Pozvánka/	6
III. kategorie	Lucie Lešková, 7. C., ZŠ Pod Skalkou /Budoucnost našeho města/	7
IV. kategorie	Jan Hladil, 8. A., ZŠ Videčská /Rožnov pod Radhoštěm/	9

PRÓZA

I. kategorie	Kristýna Žitníková, 3. B., ZŠ 5. května /Hádka tří světlušek a tří psů aneb Lepší se nehádat/	10
II. kategorie	Jindřich Butor, 5. tř., ZŠ Záhumení /Město v mých očích/	11
	Milena Blahová, 5. tř., ZŠ Záhumení /Záhadný Alfons/	12
	Veronika Kolečková, 5. A., ZŠ Pod Skalkou /Jak se staví kostely/	14
III. kategorie	Tadeáš Dohňanský, 7. C., ZŠ Pod Skalkou /Rožnov, sladký Rožnov/	15
	Kateřina Rubnerová, 7. C., ZŠ Pod Skalkou /Město v mých očích/	17
	Nikol Vraštilová, 7. C., ZŠ Pod Skalkou /Milá Tracy/	19
IV. kategorie	Karolína Pavlicová, 9. B., ZŠ Pod Skalkou /Akrostych/	21
	Dora Hambálková, 9. B., ZŠ Pod Skalkou /Kousek ode mě je…/	22
Kategorie seniorská	Helena Polášková /Obavy se nepotvrdily – naštěstí…/	25
	Pavel Hon /O vánočních kanastách/	26

VÝTARNÉ PRÁCE

Veronika Kubincová, 8 let, ZŠ 5. května	3
Veronika Surá, 9 let, ZŠ 5. května	4
Patrik Beránek, 11 let, ZŠ Pod Skalkou	5
Michaela Pavlicová, 9 let, ZŠ 5. května	6
Kamila Chumchalová, ZUŠ Rožnov p. R.	7
Patrik Mikulenka, 8 let, ZŠ 5. května	8
Michael Slovák, 11 let, ZŠ Pod Skalkou	9
Kristýna Žitníková, 9 let, ZŠ 5. května	10
Jakub Hrstka, 8 let, ZŠ 5. května	16
Dominik Rára, 8 let, ZŠ 5. května	18
Štěpánka Polášková, ZUŠ Rožnov p. R.	20
Aneta Románková, 9 let, ZŠ 5. května	24

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
Rožnov pod Radhoštěm

Město v mých očích
aneb O poklad strýca Juráša

Almanach nejen dětských literárních prací 2008

Vydáno v rámci projektu Městské knihovny
Rožnov pod Radhoštěm „Město v mých očích“ za finanční
podpory Ministerstva kultury ČR, Knihovna 21. století
a finanční podpory Zlínského kraje

Zlínský kraj

Ve spolupráci s pracovní skupinou seniorů
„Město v mé paměti“, projekt Senioři vítáni.

NADACE ČESKÉ SPOŘITELNY

Nadace OPEN SOCIETY FUND PRAHA